

La urma urmei...

... despre ce aş putea să vă povestesc ?

Despre staţiile de tren.

Ele sunt la fel în toate locurile din lume, unele mai moderne, altele mai depăşite de timp... dar toate au acelaşi scop: călătoria.

În Israel trenul arată ca o jucărie.
Şi staţia.

Peronul de-a lungul celor trei-patru linii mişună de studenţi, soldaţi şi soldate, bărbaţi şi femei care preferă să nu meargă la servicii cu maşina pe şoselele aglomerate.

Duminica e prima zi din săptămână în Israel. Se şi numeşte *iom rişon*, adică prima zi. Atunci trenurile sunt aglomerate, soldaţii se întorc din scurta lor vacanţă de sfârşit de săptămână în taberele militare sau la locurile unde au serviciul militar.

Ei duc pe spate kit-back-uri uriaşe, unde au haine de schimb, ceva prăjitură de acasă de la mama, poza iubitei şi alte nimicuri. Pe celălalt

umăr, puşca.

Rareori se aşează, lasă locurile libere cetăţenilor răsfăţaţi.

Două tinere îmbrăcate în ginşi, jachete şi un fular cochec aruncat peste umăr îşi freacă ochii de somn, cască şi se hotărăsc să doarmă până la staţia ce vine... vor avea grijă vecinii să le trezească...

O tânără credincioasă, îmbrăcată cu fustă lungă, bluză cu mâneci lungi, basma pe cap, citeşte din Biblie, e total adâncită în capitolul destinat acelei dimineţi. Seninătatea se citeşte pe faţa ei. Dumnezeu se află cu ea.

O studentă scoate din geantă un caiet mare cu probleme şi începe să scrie.

Un rabi cu plete lungi şi pălărie neagră, însoţit de soţia lui modest îmbrăcată, îşi caută copiii... Sunt vreo şase şi s-au răspândit cu toţii prin vagon. Numai cel de patru luni e în braţele mamei.

Un tânăr cu dimensiuni mari înfulecă dintr-o pita cu falafel, de parcă nu ar fi mâncat trei zile.

Două tinere ascultă muzică cu accesoriile potrivite în urechi... nu văd şi nu aud pe nimeni... din când în când zâmbesc... poate îşi aduc aminte... de ieri seara...

Trenul porneşte după un fluierat lung, toate kit-back-urile se clatină înainte-înapoi, la dreapta şi la stânga... mai primeşti câte una în cap, dar preferi să nu comentezi... el sau ea ar putea fi şi copilul tău... lasă-l să se bălăngăne până poate....

Unii îşi scot telefoanele mobile şi încep "mângâiatul"... degetele umblă cu o repeziciune fantastică peste ecranul mobilului, de crezi că toţi primesc ştirile cele mai importante.

Dar nu trece mult timp și vine stația următoare, încă una și încă una... și suntem la destinație.

Toți coboară, toți se grăbesc, toți știu ce vor.

Cu toții știu că ziua care a început este o zi din zilele numărate ale fiecăruia , zi care așteaptă să fie trăită .

La urma urmei.... alta nu este și nici nu va fi în locul acesteia.

Eva Grosz

28 decembrie,2013, ISRAEL